

[Christmas Møller.]

miske Situation og spørge Regeringen — den har jo ikke selv sagt det —: Hvilken økonomisk Politik agter den at føre, og hvorledes ser den overhovedet paa Fremtiden? —, saa har man vel Lov at sige det paa den Maade, at de Begivenheder, som har fundet Sted her i Landet igennem det sidste halve Aar, vel i og for sig er et Udtryk for, at Valutaloven klarer ikke den valutatariske Side af Sagen alene. En Overgang troede man det maaske, men i Dag gør man det utvivlsomt ikke.

Man har ogsaa Lov til at spørge Regeringen: Hvorledes er dens beskæftigelsesmæssige Politik? For vi har jo haft den Stillings her i Landet i Maanedsvist, at Nationalbanken har solgt ud af sin Obligationsbeholdning og fortsat gør det, og der kan ikke være nogen som helst Tvivl om, hvilken Virkning dette har, og hvilken økonomisk Politik det er Udtryk for fra Nationalbankens Side: at bremse, at holde igen. Den Diskontoforhøjelse, som Nationalbanken foretog for nogle faa Dage siden, er der dog ogsaa virkelig Grund til at gøre et Par Bemærkninger om.

Den højtærede Minister sagde det paa den Maade, at han havde faaet den at vide Onsdag Formiddag, tror jeg det var — vi var næsten lige ved at faa Klokkeslættet for de Herrers Sammenkomst at vide —, og sagde, at Diskontospørgsmaalet er jo Nationalbankens Sag, og det vidste vi i Forvejen. Men jeg synes nu ikke blot, at man kan henvise til, at tidligere saa man noget anderledes paa et saadant Spørgsmaal fra den højtærede Ministers Partis Side. Man har virkelig Lov til at sige til Ministeren: Stillingen er blevet en anden i Dag. Diskontospørgsmaalet og alle Spørgsmaal Nationalbanken vedrørende er andre i Dag, thi Nationalbanken er Statens Bank; den ledende Nationalbankdirektør, og en saadan eksisterede ikke tidligere, er den af den højtærede Minister kongeligt udnævnte Embedsmand, og hvis han ikke makker ret, kan Ministeren jo afskedige ham. Hvis han kommer og siger til Ministeren: Vi maa forhøje Diskontoen — og dette er imod den almindelige økonomiske Politik, som Regeringen vil føre, saa har Ministeren i Dag med den nuværende Nationalbanklov ganske andre Magtmidler end tidligere. Man har ogsaa Lov til at sige — idet jeg næsten kan forstaa paa Ministerens Udtalelser, at der ikke er sket noget videre —, at Ministeren, som holder saa meget af at sige om sig selv, at han er en Novice i Politik, er blevet fuldkommen lammet. Han har sagt til sig selv:

Kan man nu det? Og han har sagt til sig selv: To Valg, ja, maaske tre, nemlig Valgene i 1932 og Valget i 1935, førte vi paa Rentesænkning; det var disse Venstremænd og først og fremmest disse Konservervative, som forhindrede denne Sænkning. To eller tre Valg har vi vundet paa Rentesænkningen, har Ministeren sagt til sig selv; jeg blev selv Folketingsmand paa det ene. Dernæst — og saa er Ministeren blevet endnu mere flov over Situationen — har jeg, om jeg saa maa sige, skaaret paa Kurserne, alt det jeg kunde, paa Statens Laan.

Derfor siger jeg: Ministeren maa være blevet helt lammet! Bramsnæs, Nationalbankdirektøren, Landstingsmanden, den gamle forhærdede Politiker, han kunde gøre saadan noget, han kunde altsaa oven i Købet lamme Handelsministeren — for ellers kan man jo slet ikke tænke sig, Ministeren ikke har sagt til over for Banken. Men nu, da han vel sagtens har faaet Mælet igen, vil jeg gerne spørge ham: Hvad mener han om denne Diskontoforhøjelse? Er han Tilhænger af at anvende den Diskontopolitik, eller er han det ikke? At løbe fra sit Ansvar er jo ikke Ministerens Vane, saa vidt Offentligheden kender ham, og derfor har man Lov til saa stærkt som muligt at spørge Ministeren: Hvilken Politik paa dette Omraade er, ikke Nationalbankens, for det ved vi — dens Salg af Obligationer og dens Diskontoforhøjelse fortæller det —, men hvilken Politik er Ministerens og Ministeriets? Og saa synes jeg, at Ministeren, næste Gang han faar Ordet, skulde citere sig selv paa Sp. 1370 og sige følgende til sine Regeringspartier: Skal vi saa ikke „uden videre Vrøvl“ lade hele den Rentepolitik-Humbug, vi har ført, falde! Jeg synes, man har Lov til at sige ogsaa til de to Regeringspartier, at nu er det dog vist rimeligt, man lader den falde. Og hvis man ikke selv er sagkyndig nok til at naa til denne Opfattelse, har man jo et Medlem i sin Midte, som sikkert i høj Grad vil anbefale at lade den falde. (Korsgaard: Hvem?). Det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen.

Jeg kommer til et andet Punkt, hvor man maa spørge om Regeringens Politik. Der staar i § 3, at Ministeren skal kunne gennemføre forbrugsbegrænsende Foranstaltninger. Er det en Advarsel i Anledning af de kommende Lønforhandlinger? For jeg kender ikke anden virkelig Forbrugsbegrænsning, hvor man effektivt kan sætte Løvedoden ned, end Lønfald, Understøttelsesbortfald eller Beskatning. Og Skatter er der jo ikke tænkt paa. Derfor maa man virkelig ogsaa